

Ад пераможцаў
выступалі
творцы

ЛОГІКА
ТВОРЧАСЦІ
І НЕЧАКАНАСЦІ

А. Глебаў. «Юнацтва».

Звычайна чытаць прадабачы, што вытварылі той або іншы мастак на чарговай выставе, але калі выходзіць з агульнага характара творчасці любога мастака, ды нечаканасцей бывае значна менш, чым пазней зазначаюцца.

Э. ПЕТРЭСОН,

ЦЯЖКА сабраць у адно ўражанні і думкі ад раманаў «Палескай хронікі» І. Мележа. Мне здаецца, быццам я не проста чытаў «Людей на балоне» і «Подых навалыніцы», а жыў у палескай вёсцы Курані, пра якую піша І. Мележ, і сваімі вачыма бачыў, уласным сэрцам пачуваў і адчуваліся, ражываў даўня падзеі калектывізацыі, цяжкія нараджэнні новай вясі ў адным з самых глухих куткоў Кураня жыццё і дзейнасць людзей у гэтых звычайных жыццях — ездзячы на сенажаць, аруць зямлю, займаюцца будзённымі гаспадарчымі клопатамі, а ўсе гэтыя іхны звычайныя будні набываюць у раманах І. Мележа такую цікавасць, што цяжка адарвацца ад кніжкі.

З трывогай і спачунаннем чытаў я старонкі пра Васіля Дзятліка, лёс якога выкладае вельмі драматычным у складаных акалічнасцях і абставінах барацьбы новага і старым у палескай вёсцы.

Кіруючыся дэяняй марай разабрацца, стаць «спраўдлым гаспадаром», Васіль не бачыў перспектывы калектывізацыі і часам дзейнічае насперак ёй. Увесь час хваляюцца: кім жа будзе дзейнае жыццё Васіля? Як складзецца яго адносіны са шматлікай Ганькай? І як жа вырашыць І. Мележ складаную драму Васіля — ці не зломіцца яго персанаж, у падсвядомым супрацьпаставіўшы новаму, ці не напаткае яго несправядлівасць ад знойдзенай якага-небудзь дэмаггічнага Харчавы?

Налётка даўнае Васілю ў калектывізацыю. Ніякога была яна і для старога райвыканкома Апейкі. З гэтым вобразам у палескую хроніку ўваходзіць новая акалічнасць і абставіны, гістарычная панарамнасць хронікі значна ўзрастае. Сэнс і значэнне калектывізацыі Апейкі бачыць і разумее шырэй і глыбей за кураняўцаў, але ён мусіць асэнсоўваць і перажываць не толькі аб'ектыўныя поспехі рэвалюцыйнага ператварэння вёскі, але і шматлікія супрацьпаставы і складанасці гэтай працы.

Налётка даўнае Васілю ў калектывізацыю. Ніякога была яна і для старога райвыканкома Апейкі. З гэтым вобразам у палескую хроніку ўваходзіць новая акалічнасць і абставіны, гістарычная панарамнасць хронікі значна ўзрастае. Сэнс і значэнне калектывізацыі Апейкі бачыць і разумее шырэй і глыбей за кураняўцаў, але ён мусіць асэнсоўваць і перажываць не толькі аб'ектыўныя поспехі рэвалюцыйнага ператварэння вёскі, але і шматлікія супрацьпаставы і складанасці гэтай працы.

Налётка даўнае Васілю ў калектывізацыю. Ніякога была яна і для старога райвыканкома Апейкі. З гэтым вобразам у палескую хроніку ўваходзіць новая акалічнасць і абставіны, гістарычная панарамнасць хронікі значна ўзрастае. Сэнс і значэнне калектывізацыі Апейкі бачыць і разумее шырэй і глыбей за кураняўцаў, але ён мусіць асэнсоўваць і перажываць не толькі аб'ектыўныя поспехі рэвалюцыйнага ператварэння вёскі, але і шматлікія супрацьпаставы і складанасці гэтай працы.

тычным напружаным розум Апейкі і Кураня, і ў раёне, і ў сталыні са сесі ЦВК, дзе ён атрымаў магчымасць з'явіцца на падзеі што называецца з вышэйшай павер-насьцю. І што будзе далей з Апейкам, які выхадзіць з барышу на два фронты: з мусульманскімі сьвята-аднаасобнікамі і з неспадасможа ардаксалнасцю харчавых, якія, мні сёння вядомы, у трагічных падзеях трыццаці гадоў часта набывалі страшную сілу.

Два гэтыя вобразы — Дзятліка і Апейкі — можна было б лічыць найвялікшымі ўражаннямі хронікі, калі б не іншыя вобразы раманаў І. Мележа: Ганька, сям'я Глушакоў, высокі «спалітык» Руды і іншыя кураняўцы. Усе героі рамана вылічаны пачасна, дасканала: яны жылі і ў раманах сваім самастойным жыццём, і разам з тым іхны лёсы сплелы ў адзінае цэлае. У гэтым сплечэнні ўсебакова праўдлівае і высвечваюцца іхны характары, шырокімі і панарамнымі паўстае гістарычныя і асабістыя характары, значымі і важнымі аказваюцца і спрэчкі кураняўцаў, і хістанні Хоні, і сутыкненні Сцяпана Глушака са сваім прагным бацькам, і дасціпныя выслоўі гартнай удавы Сарокі.

Не мне брацца прафесійнальна разабраць мастацкія вартасці раманаў І. Мележа, але думаецца, многія тысячы такіх, як я, неспадасможа чытаюць, якія захваліліся «Палескай хронікай», добра адчуваюць, што гэтыя чудаўныя творы напісаны на надзвычай высокім мастацкім узроўні. І Мележ як бы падагульняў лепшыя набыткі беларускай прозы і падняў узровень мастацкага даследавання народнага жыцця да новых вышын.

У мяне няма сумненняў, што раманы І. Мележа ішчы вышэй узнімучь аўтарытэт той высокай прэміі, на якую яны вылучаны. Яны робяць гонар нашай літаратуры.

І прысуджэнне ім Дзяржаўнай прэміі БССР будзе радысцю для вялікай арміі чытачоў, якім вельмі палюбляе сакавіта, змястоўна і глыбокая проза І. Мележа.

Анатоль ПІСКАЎ,
работчы завода імя Кірава,
г. Мінск.

Я ЛЮБЛЮ і «Людей на балоне» і «Подых навалыніцы», люблю спілны і просты палешукоў, што жылі на старонках гэтых раманаў, Героі Івана Мележа абыходзіліся без траскучых слоў, гучных дэкларацый. І на першы погляд можа здацца, што гэтыя крывы навіны, праставія людзі, інтарэсы якіх не сцягоць далей уласнага парога. Але гэта толькі на першы погляд. Чым больш знаёміцца з імі, тым больш пераконваешся, што гэта далёка не «простыя» людзі, што яны надзелены ясным розумам, дасціпнай народнай кемлівасцю, гумарам.

Не спынаючыся, крок за крокам Іван Мележ прасочвае, як пад уздзеяннем рэвалюцыйнага ператварэння пачынае змяняцца жыццё ў Куранях, які людзі выходзіць на прастор розумнага грамадскага інтарэсу, як адстаюць у мінулае нязручнасці, цесна і гадзю.

Самыя моцныя, самыя глыбокія вобразы рамана, на мой погляд, — вобразы Апейкі і Ганькі.

Апейка — чалавек, які жыве з людзьмі, для людзей. Адары яго вош ад гэтых кураняўцаў, ад працы — і ён не зможа жыць наогул. Апейка — наш сучаснік, хоць жыў і працаваў ён у дваццаці—трыццаці гады. Усе яго думкі скіраваны ў будучыню, ён жыве, працуе, змагаецца за гэту будучыню.

Налётка, складаны лёс выпала на долю Ганькі Чарнушкі. І някая яна (у адзо-

І. Мележ сядзіць чытаючы ў Мінскім Цэнтральным кніжным магазіне.

ШТО ЧЫТАЦЬ
ПРА ТВОРЫ,
ВЫЛУЧАНЫЯ
НА ПРЭМІІ

Іван ПТАШКАЎ. «Лонва». Р. Брэнскі. Лонва, сорак шостага года. «Советская Белоруссия», 7 жніўня 1965 г.

Васіль ХОМЧАНКА. «Верны рыцар». Ул. Юрчак. Пра рыцараў маленькіх і дарослых. «Літаратура і мастацтва», 11 студзеня 1966 г.

Арыадэ ЧАРНЫШЭВІЧ. «Засценка Малінаўна». Я. Геродзіч. Працяг знаёмства. «Беларусь», № 9, 1965 г.

В. Бурян. Акіно ў свет мастацтва. «Літаратура і мастацтва», 13 жніўня 1965 г.

Максім ТАНН. «Мой хлеб надзеі». Ул. Бойка. Аблічча сучаснага. «Каласная праца», 30 мая 1962 г.

Д. Бугаў. Творчасць справядліва. «Беларусь», № 11, 1965 г.

В. Бурян. Акіно ў свет мастацтва. «Літаратура і мастацтва», 13 жніўня 1965 г.

М. Татур. Хлеб надзеі. «В мире книг», № 2, 1965 г.

ПРАСТОРЫ ПАЛЕСКАЙ ХРОНІКІ

пераконаешся, што гэта далёка не «простыя» людзі, што яны надзелены ясным розумам, дасціпнай народнай кемлівасцю, гумарам.

Не спынаючыся, крок за крокам Іван Мележ прасочвае, як пад уздзеяннем рэвалюцыйнага ператварэння пачынае змяняцца жыццё ў Куранях, які людзі выходзіць на прастор розумнага грамадскага інтарэсу, як адстаюць у мінулае нязручнасці, цесна і гадзю.

Самыя моцныя, самыя глыбокія вобразы рамана, на мой погляд, — вобразы Апейкі і Ганькі.

Апейка — чалавек, які жыве з людзьмі, для людзей. Адары яго вош ад гэтых кураняўцаў, ад працы — і ён не зможа жыць наогул. Апейка — наш сучаснік, хоць жыў і працаваў ён у дваццаці—трыццаці гады. Усе яго думкі скіраваны ў будучыню, ён жыве, працуе, змагаецца за гэту будучыню.

Налётка, складаны лёс выпала на долю Ганькі Чарнушкі. І някая яна (у адзо-

Сцэна са спектакля «Я, Бабуля, Іліко і Іларыён». У ролях: Бабуля — С. Станюта, Зур'ю — А. Мілаванюк, Іліко — П. Кармуцін, Іларыён — У. Дзядюшка.

ПРЭМ'ЕРА—КОЖНЫ ДЭНЬ

пальчывы і добры. Іншы раз тутадум, але мудры сэрцам. І гэтыя вобразы — Станюта — Бабуля, Зур'ю, Іларыён і Іліко — гэта людзі, якія жывуць у гэтых падзеях, таму што словы «грае», «выконвае», «майстэрства» — тут кічога не перададуць; жэст і інтанацыя, вочы, усмешка, рух — усё з жыцця — з жыцця, якое не знаём нам, але якое мы пазнаём беспамылкова. Усё, што робіць на сцэне Станюта — Ольга, гэта праўда, і таму мы гатовы ўсім сэрцам прыняць і тое, дзея чаго жыве гэтай чудаўнай жанчына, яе надзею, мару, яе высокую пачуццёва абавязку.

Іліко аднавокі (П. Кармуцін) — гарэлыя стары, заўсёды гатовы пакартаваць над бліжкім, іншы раз злосна, з'едліва пакартаваць. Але якая ж чалавечнасць і маральная сіла ў гэ-

тым недарэчным сухым старым, акая дзейнасць дэбраталі? А пачав з імі — хлапчук Зур'ю, які становіцца дарослым, мужне, ператвараецца ў сапраўднага чалавека. Яго іграе А. Мілаванюк. Гэтыя чудаўныя людзі неаўважліва для Зур'ю і для самога сабе пачынаюць жыць, і гэта іхны перамога, таму што работа яго — роўна сярэд выдатных работ).

Калі купаліцы рыхтавалі да пастаноўкі гэты спектакль, добра палавіна акцёраў ці то жартам, ці сур'ёзна гаварыла за грузінскім акцэнтам, а вярта было спытаць каго з іх пра будучую прэмію? — І на тварах з'яўлялася пачынае ўсмішка: «О, яшчы ўбачыце...» У час здымкі спектакля ў зале то смяяліся, то плакалі, то смяяліся і плакалі адначасова.

Спектакль адразу ж заваяваў прыхільнасць і — наўрад ці будзе гэта перабольшаннем — яны не раз і не два прыходзілі ў тэатр, каб зноў стрэцца з гэтымі героямі, паглядзець, як жыве любімы спектакль. І не дзеля таго толькі, каб яшчы раз пачуць трапае слова, вясёлу

кае песня — шырэнны і мацнее песня. Не сказала ніводнай — высатанарнай фразы, не зроблена ніводнага карцінага жэста — проста людзі прынялі, сагрэлі, як роднага, чужога хлапчука, шустрага і неадверлівага. І зноў, у каторы ўжо раз, ён атрымаў урок жыцця.

Сцэну гэтую хочацца назваць: «Чалавек чалавек — друг».

Без сцэны гэтай спектакль стаў бы напхам бядзешы... І, становіцца. Таму што надзвычайна ўжо ішоў спектакль і трамвалі жывы ў той вечар глядаць, які бачыў ужо спектакль раней і прыйшоў на новую сцэну з імі, адчуваў гэтыя пачуццёвыя і здалося яму, (а, можа так яно і было?), што і акцёры іргалі слабеі, «аддуцілі» сабе, і фарбы сталі нейкія цяжмыя — гэта, апошняе, вядома, толькі здалося. Крывідна было за глядачоў «нетэатральных», для якіх гэты сённяшні спектакль — прэміера, гэтыя глядачы нічога не ведалі пра тое, што паказалі ім напюўны варыянт.

«Я, Бабуля, Іліко і Іларыён» — вялікая удача тэатра, спектакль таленавіты, які прынес шмат радасці і тым, хто ў ім іграе, і тым, хто яго глядзеў.

Л. БРАНДАБОУСКАЯ.

самых розных жанраў. Уменне адбіраць у народнай музыцы свежыя, любімыя элементы і ўводзіць іх у арыгінальны тэм і ўтварэнні і арганічна, як гэта робіць Я. Глебаў, дадзена не многім. А ў нашы дні, калі задача сапраўднага, творчага асваення музыкальнага фальклору Беларускага ўзростнага, вопыт кампазітара мае вялікую цікакасць.

Асабліва ўдачны матэрыял для вывучэння народна-песенных вытокаў музыкальнага Я. Глебава да Другая сімфонія. Дастаткова праналізаваць у гэтых матэрыялах сімфонію з пункту гледжання інавацыйна-ладавых сувязей яго з народнымі песнямі «Я табу сцерагу», «На сенажаці мядуначка», каб пераканацца, наколькі паслядоўна і тонка ўвасабіў кампазітар народна-песенны матэрыял у свай творчасці. Што яшчы цікава ў асваенні кампазітарам нацыянальных народна-песенных вытокаў, дзе гэта той важнейшы са сваім значным факт, што выкарыстанне фальклорных інтанацый падпарадкавана задачам псіхалагічнай выразнасці.

Не менш складаны праблем асваення народнай творчасці праз характэрныя прызначэнні мелодыі таксама пасляхова адбываецца ў творчасці Я. Глебава. Побач з вынаходлівай, амаль нейтаўмайнай, а на самай справе скупіленай разлічанай распрацоўкай тэматычнага матэрыялу, кампазітар у сімфоніях шырока карыстаецца верыфікацыяю як метадам развіцця, характэрнай для народнай песні. Пры гэтым задзінае та сабода, з якой кампазітар у адну тэмую ўвадзіць асобныя інтанацыі другой, у выніку чаго нечакана і ў той жа час лёгка і натуральна вы-

28 студзеня г.г. мы прачыталі ў газеце «Літаратура і мастацтва» наведанне аб тым, што «з мэтай палейшага развіцця літаратуры і мастацтва ў рэспубліцы Савет Міністраў БССР устанавіў Дзяржаўныя прэміі БССР за выдатныя творы літаратуры, мастацтва і выканавы майстэрства». У тым жа наведанні было адзначана таксама, што першае прысуджэнне Дзяржаўных прэмій БССР будзе праведзена за творы і работы, створаныя ў 1965 годзе».

Устанавленне Дзяржаўных прэмій БССР — важная падзея ў літаратурна-мастацкім і грамадскім жыцці рэспублікі. Наладзе літаратурна, мастацтва, артысты, кампазітары, выканаўцы ганаровага звання лаўрэатаў Дзяржаўнай прэміі рэспублікі — гэта вельмі высокая адзнака яго работы, яго творчасці.

Само па сабе зразумела, што арганізацыі і ўстановы абавязаны з усёй сур'ёзнасцю і адназначна падыходзіць да вылучэння таго ці іншага твора або работы на атрыманне прэміі. Прынцыповасць і патрабавальнасць павінны быць прасякнута папярэдняе абмеркаванне вылучаных твораў і работ.

І вось паўтара тыдня назад у газетках быў апублікаваны спіс прэзідэнтаў на атрыманне Дзяржаўных прэмій БССР у галіне літаратуры і мастацтва 1966 года. У ім значацца імя нашых паэтаў, празаікаў, крывіцаў, кампазітараў, артыстаў, рэжысёраў, мастакоў і д. Сярод прэзідэнтаў ёсць безумоўна, нямаюць выдатных твораў нашай літаратуры і мастацтва, вартай высокай і ганаровай адзнакі.

Разам з тым апублікаваны спіс кандыдатур наўв нас і на нечаканы розум, а ў сім-тым выклікаў нават здзіўленне.

Знаёмчыся са спісам, перш-наперш узнікла пытанне: па якому прычыну тыя ці іншыя творы і работы вылучаліся на атрыманне прэміі? Сапраўды. У наведанні, на якое мы спасылаліся, было яна сказана: першае прысуджэнне Дзяржаўных прэмій будзе праведзена за работы і творы, створаныя ў 1965 годзе. А паглядзім у спіс.

На атрыманне прэміі вылучаны, напрыклад, зборнік вершаў Максіма Танна «Мой хлеб надзеі». Ніхто не аспрэчвае, што кніга дастойна самай высокай узнагароды, але ж — яна выніта ў свет аж у 1962 годзе. «Люды на балоне» Івана Мележа — таксама выдатны твор нашай літаратуры, але раманы гэты выніта ў свет тры гады назад і ў свой час аўтар яго быў адзначаны рэспубліканскай прэміяй Івана Януба Мележа — «Подых навалыніцы» — асобнай кніжкай надрукаваны толькі ў гэтым годзе.

Наколькі мы памятаем, карціна М. Саліцкага «Партызаны» напісана таксама не ў мінулым годзе, а тры гады назад.

На атрыманне прэміі вылучана і ўся канцэрта-выканавая дзейнасць народнага артыста СССР Рыгора Раманавіча Шыры (а не паўных год работ гэтыя буйнейшага дзеяча беларускага мастацтва), а таксама творы тэатраўдаў Ул. Няфёда, напісаныя ім за ўсе пасляваенныя гады.

М. ГУБЕРНАТАРАЎ, С. СКАЗОНІКАЎ, студэнты БДУ імя У. І. Леніна.

ПАЗНАЁМІЎШЫСЯ
СА СПІСАМ
ПРЭЗІДЭНТАЎ...

Надарадзца ў спісе і больш незразумелыя з'явы. Напрыклад, у галіне літаратуры на атрыманне прэміі вылучаны аўтары інсцэніроўкі «Сэрца на далоні» І. Шамякіна і Ю. Арынянскі. Але ж інсцэніроўка ніколі не лічылася арыгінальным літаратурным творам, таму і гаворка аб яе вылучэнні на атрыманне прэміі наўрад ці можа быць.

Дарчы, аўтараў інсцэніроўкі вылучыла на атрыманне прэміі Гомельскае абласное ўпраўленне культуры і гэта нейкім чынам можна зразумець: магчыма, гомельскія таварышы не дужа разбіраюцца ва ўсіх тонкасцях літаратуры. А праўдзінна Саюз пісьменнікаў рэспублікі? Яго ў вядзены не прапаніць, яшчы на павер'енца. Аднак, думаецца, і яно падлічыла да вылучэння кандыдатур непатрабавальна.

У спісе прэзідэнтаў значацца, напрыклад, кнігі: «Азбука Вялікія Вясніны» В. Віткі і «Верны рыцар» В. Хомчанкі. Мы ведаем Васіля Віткі як самабытнага паэта, аўтара выдатных твораў для дзяцей. Можна нагадаць, для прыкладу, «Вавёрчына гора», зборнік вершаў «Дударык». А вось «Азбуку Вялікія Вясніны», думаецца, нельга назваць у ліку лепшых кніг нашай літаратуры для дзяцей. Кніжка гэтая не лепшая і ў самаго паэта. Гэтае ж самае можна сказаць і пра кніжку В. Хомчанкі «Верны рыцар».

У галіне кіно на атрыманне Дзяржаўнай прэміі БССР вылучаны стваральнікі фільма «Альпінская балада». Магчыма, яны сапраўды вартай прэміі, магчыма, «Альпінская балада» — сапраўды выдатны твор беларускага кінамастацтва. Але ж фільм гэты не ішоў яшчы шырока на экраны рэспублікі. Як жа можна наша грамадскасць прыняць у дзел у папярэднім абмеркаванні «Альпінскай балады»?

Дарчы, пра тэрміны абмеркавання вылучаных твораў і работ. Заўвага і прапановы павінны быць дасланы Камітэту па Дзяржаўных прэміях БССР да 10 чэрвеня г.г. Гэта значыць, на папярэднім абмеркаванні вылучаных кандыдатур адлучана менш месяца. Хіба можна сур'ёзна гаварыць аб шырокім абмеркаванні такога вялікага спісу работ і твораў на працягу трох—чатырох тыдняў? Там больш, што ў гэтым абмеркаванні ўключаліся далёка не ўсе органы нашага друкі. Па сутнасці, абмеркаванне вядзецца толькі на старонках «Літаратуры і мастацтва».

Сялета Дзяржаўныя прэміі БССР прысуджаюцца ўпершыню. Менавіта таму і хачелася нам запыніць увагу на гэтых працэдурных пытаннях — каб не сутыкнуцца з імі надалей.

М. ГУБЕРНАТАРАЎ, С. СКАЗОНІКАЎ, студэнты БДУ імя У. І. Леніна.

СІМФОНІІ ГЛЕБАВА

Кожны, хто ведае беларускую музыку пасляваеннага года, знойдзе ў творчасці Яўгена Глебава новую якасць, якая ўзнікла ў працэсе абнаўлення зместу музычных вобразаў.

Першая, «Партызанская» сімфонія, створаная яшчы ў 1958 годзе, была смелай творчай заўвага маладога кампазітара. Ужо ў гэтай сімфоніі намацаліся тыя цікавыя імкненні, якія атрымалі далейшае развіццё ў наступных творах Я. Глебава. Пра некаторыя з гэтых тэндэнцый чіплер, пелі, стварэння кампазітараў Другой і Трэцяй сімфоній, можна гаварыць як пра характэрныя асаблівасці і стылістычныя рысы беларускага сімфанізму.

Найбольш важная асаблівасць творчасці Я. Глебава — уменне спалучаць сваё, індывідуальнае, з інтанацыйна-характэрнымі з'явамі эпохі. Будучы сам чалавекам інтэнсіўнага жыцця ўспрыняцця, Я. Глебаў востра адчувае «пульс» сучаснасці. Пры гэтым творчасць яго прасякнута шыракай і праўдзіннасцю. Усё, пра што аглядае слухач кампазітар, перажывае і адчувае ім самім. Пэўнасць і прыгожасць, якія ў значнай меры абумоўліваюць уздзеянне музыкі Я. Глебава на слухача, — вялікая і неспрэчная яе вартасць.

Сімфанічным творам, да большай абгулянасці, большай псіхалогізацыі вобразаў, але зэкзотыка і канкрэтынасць.

Другая і Трэцяя сімфоніі Я. Глебава цікавыя з пункту гледжання станаўлення нацыянальнага драматычнага сімфанізму, які працягвае адну з характэрных і глыбока развітых ліній рускага сімфанізму. Імкненне шматгранна раскрываць вобраз сучаснага чалавека, пачаць розныя «планш» яго аблічча, дынаміку, эмоцыі, не адыходзячы ад аптымістычных вобразаў канцэпцыі і сьвярджаючы светлыя ідэалы, гэты імкненне, памножанае на талент і высокую прафесійнальнае майстэрства, што дазваляе развіваць задуму, выклікала да жыцця творы, якія сталі этапамі ў развіцці беларускай нацыянальнай культуры.

Характэрныя рысы драматычнай Другой і Трэцяй сімфоній Я. Глебава — шырыня і разнастайнасць пачуццяў, вялікі ўнутраны рост, адзінасць і дынамічнасць развіцця вобразаў, тое адзінасць развіцця заснавана на найчужэйшых трансфармацыях тэматызму, на цесных інтанацыйных сувязях рознахарактэрных тэм, вялікай разнастайнасці іх дынамічнага і фактурна-тэмбравага афармлення, на творча свабодным абыходжэнні сцэнічнай, якая вызначае жанр той ці іншай з'явы.

узабгаціць тэму рэльефным, яркім, запамінальным інтанацыйным «эзернам»; вылучыць якім-небудзь штырковым гелюнае ў музычным вобразе.

Немалуую ролю ў сімфанічнасці здымагае тэматычнага матэрыялу, фарміраванне тэматызму, дробных структур, частак, усёго цыкла на від, у працэсе развіцця.

Выразае вызначанае і адносіны Я. Глебава да народнай публічнай творчасці. Яны ярка і асабліва выдзяляюцца ў творах

